

Pytanie prejudycjalne

Czy wytyczne Unii Europejskiej w sprawie pomocy państwa w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach wiejskich w latach 2014–2020 ⁽¹⁾ (2014/C 204/01), a w szczególności ich pkt 135, 136, 137 i 144 lit. a) należy interpretować w ten sposób, że pomoc inwestycyjna służąca sfinansowaniu kosztów budowy, nabycia lub modernizacji nieruchomości ma miejsce jedynie wtedy, gdy beneficjent dotacji sam również jest lub staje się właścicielem nieruchomości, których koszty te dotyczą?

⁽¹⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dz.U. 2014, C 204, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 9 czerwca 2023 r. – „Vivacom Bulgaria” EAD/Wyrchowen administratiwen syd, Nacionaľna agencija za prichodite

(Sprawa C-369/23, Vivacom Bulgaria)

(2023/C 314/08)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen administratiwen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: „Vivacom Bulgaria” EAD

Strona pozwana: Wyrchowen administratiwen syd, Nacionaľna agencija za prichodite

Pytania prejudycjalne

Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej dopuszczają przepisy krajowe takie jak art. 2c ust. 1 pkt 1 Zakon za otgowornostta na dyrżawata i obsztinite za wredi (ustawy o odpowiedzialności państwa i gmin za szkody) w związku z art. 203 ust. 3 i art. 128 ust. 1 pkt 6 Administratiwnoprocesualen kodeks (kodeksu postępowania administracyjnego), zgodnie z którymi powództwo o odszkodowanie za szkody wyrządzone w wyniku naruszenia prawa Unii przez Wyrchowen administratiwen syd (naczelny sąd administracyjny), w ramach którego stroną pozwaną jest Wyrchowen administratiwen syd, powinno być rozpoznane przez ten sąd jako sąd ostatniej instancji?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia), w dniu 22 czerwca 2023 r. – Pasażer A/Finnair Oyj

(Sprawa C-385/23, Finnair)

(2023/C 314/09)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Pasażer A

Strona pozwana: Finnair Oyj

Pytania prejudycjalne

1) Czy przewoźnik lotniczy może powołać się na nadzwyczajne okoliczności w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 ⁽¹⁾ z samego tego powodu, że producent samolotu zgłosił istnienie ukrytej wady konstrukcyjnej mogącej wpłynąć na bezpieczeństwo lotu i dotyczącej wszystkich samolotów danego typu, mimo że zgłoszenie to nastąpiło dopiero po opóźnieniu lub odwołaniu lotu?

- 2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze i konieczności zbadania, czy okoliczności wynikają ze zdarzeń, które stanowią część normalnego wykonywania działalności danego przewoźnika lotniczego i które ze względu na swój charakter lub źródło rzeczywiście pozwalają na skuteczne panowanie nad nimi – czy orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczące przedwczesnej wadliwości pewnych części technicznych ma zastosowanie w sprawie takiej jak niniejsza, w której ani producent, ani przewoźnik lotniczy nie wiedzieli w chwili odwołania lotu, jaki charakter miała wada w nowym typie samolotu i w jaki sposób można było ją usunąć?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 lipca 2023 r. – Komisja Europejska/Republika Słowacka

(Sprawa C-412/23)

(2023/C 314/10)

Język postępowania: słowacki

Strony postępowania

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara i R. Lindenthal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowacka

Żądania

- stwierdzenie, że nie zapewniwszy w latach 2015, 2016 i 2017 oraz od roku 2018, aby jednostki publiczne udzielające świadczeń zdrowotnych spłacały swoje zobowiązania handlowe w terminie nie dłuższym niż 60 dni kalendarzowych i utrzymując tę sytuację, Republika Słowacka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy 2011/7 (¹) w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, a w szczególności jej art. 4 ust. 3 i art. 4 ust. 4 lit. b);
- obciążenie Republiki Słowackiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 4 ust. 3 dyrektywy 2011/7 Republika Słowacka powinna zapewnić, aby w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest organ publiczny, termin uiszczenia płatności, jakich zobowiązany jest dokonać tytułem wynagrodzenia za te transakcje z przedsiębiorstwami, nie przekraczał 30 dni kalendarzowych od dnia, w którym nastąpiły okoliczności faktyczne wymienione w tym przepisie. Jednocześnie zgodnie z art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy w Republice Słowackiej jednostki publiczne udzielające świadczeń zdrowotnych mogą przedłużyć ten termin do 60 dni kalendarzowych.

Republika Słowacka nie zapewniła jednak, aby w odniesieniu do tych jednostek publicznych udzielających świadczeń zdrowotnych w transakcjach handlowych, w których są one dłużnikami, termin płatności nie przekraczał 60 dni kalendarzowych.

Dane dotyczące średniego terminu zapadalności zobowiązań szpitali publicznych w transakcjach handlowych wskazują, że Republika Słowacka nadal narusza przepisy art. 4 ust. 3 i art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy w latach 2015, 2016 i 2017 oraz od roku 2018 do czasu wniesienia niniejszej skargi.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.U. 2011, L 48, s. 1).